

opusdei.org

Mons. Taltavull: "Sant Josepmaria convidava a estimar el món apassionadament"

Mons. Taltavull va dir en l'homilia a Santa Maria de Montalegre que "sant Josepmaria convidava a estimar el món apassionadament", i demanà responsabilitat a l'hora de guardar i conrear la terra, com destaca el Papa Francesc a l'Encíclica "Laudato Si". (Fotos, àudio i homilia)

29/06/2015

L' església de Santa Maria de Montalegre acollí el 26 de juny una eucaristia en la festa de sant Josepmaria, en el 40 aniversari del seu traspàs. Presidiren la Missa el bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull, i el vicari de la prelatura de l'Opus Dei a Catalunya i Andorra, Dr. Antoni Pujals. L'església s'omplí en una celebració que comptà amb els cants de la coral Canigó. En aquesta notícia us oferim l'homilia en mp3 i en text, així com algunes fotografies de l'eucaristia.

Mons. Taltavull va explicar en l'homilia que "sant Josepmaria, en una de les seves homilies deia que «el món és bo perquè les obres de Déu són sempre perfectes», però hi afegia que la desfiguració provenia del desordre que introdueix el pecat.

Ell convidava a estimar el món apassionadament. És una convicció que neix de la nostra mirada d'amor sobre la creació, ja que tota ella és obra de Déu i no ésser desfigurada." Va afegir que "ens ho acaba de dir el Papa Francesc en la seva recent encíclica 'Laudato si''. Ho fa amb un plantejament molt ample i profund i anant a l'arrel de les qüestions que avui tot això ens planteja. Diu concretament que «hi ha un deteriorament de la qualitat de la vida humana i una degradació social» (n.43)".

Vegeu més imatges clicant les fletxes laterals.

Text íntegre de l'homilia de Mons. Taltavull

En el nostre camí cap a la santedat i en el marc de la festa de sant Josepmaria ens trobem de nou amb l'oportunitat de posar una orella a la Paraula de Déu i una altra en el poble

per a descobrir-hi els signes dels temps a través dels quals Déu ens parla. *Primer*, una invitació que ve de Déu mateix a descobrir el nostre lloc i la nostra missió en el món creat amb el manament del treball i de tota la activitat humana (*1^a lectura*), en *segon* lloc, una nova descoberta de com l'Esperit és present en la nostra vida i demana que unim el nostre esperit al seu per a donar testimoni que som fills de Déu (*2^a lectura*) i, en *tercer* lloc, una exhortació al coratge i vèncer la por per a portar a terme la vocació de deixebles missioners, disposats a tirar les xarxes allà on el Senyor ens indica (*Evangelí*).

I, què ens indica en aquesta festa?

He dir que es tracta del camí cap a la santedat, un camí que l'hem de fer cada dia obrint-nos al dictamen de la Paraula de Déu, de la nostra consciència cristiana ben formada i

estant molt atents al moment que vivim a tots els nivells dels nostres compromisos.

Déu ens ha creat i ens ha posat a una terra perquè la guardem i la conreem. Ho hem escoltat en el relat del Gènesi: “ ***El Senyor-Déu va prendre l'home i el va posar al jardí de l'Edèn perquè el guardés i el conreés***”. Guardar i conrear la terra: un missatge ben clar i específic que ens fa veure quina és la nostra responsabilitat enmig de la nostra societat. I això, no sense dificultats quan som mínimament solidaris i observem els milions de persones que estan a l'atur i no poden conrear ni tenen elements per a defensar uns espais que han estat desnonats o espoliats. Pensem en tantes famílies en aquesta situació i especialment els joves que en més d'un 50% estan sense feina i no tenen perspectives de tenir-ne. Hem de pensar en els problemes de la macroeconomia,

però sobretot en els de la microeconomia, que mostren les situacions amb més dificultat.

Sant Josepmaria, en una de les seves homilies deia que *“el món és bo perquè les obres de Déu són sempre perfectes”*, però hi afegia que la desfiguració provenia del desordre que introdueix el pecat. Ell convidava a estimar el món apassionadament. És una convicció que neix de la nostra mirada d'amor sobre la creació, ja que tota ella és obra de Déu i no ésser desfigurada.

Ens ho acaba de dir el **Papa Francesc** en la seva recent encíclica *Laudato si'*. Ho fa amb un plantejament molt ample i profund i anant a l'arrel de les qüestions que avui tot això ens planteja. Diu concretament que *“hi ha un deteriorament de la qualitat de la vida humana i una degradació social”* (n. 43). Constata una forma deteriorada

de guardar la terra (el jardí) i de conrear-la: *“Si tenim en compte que l'ésser humà és una criatura d'aquest món, que té dret a viure i a ser feliç, i que amés té una dignitat especialíssima, no podem deixar de considerar els efectes de la degradació ambiental, de l'actual model de desenvolupament i de la cultura del rebuig en la vida de les persones”* (n. 43).

Junt amb l'amarga constatació de la pobresa i la desigualtat, **sant Josepmaria** deia que *“els béns de la terra estan repartits entre uns pocs i els béns de la cultura, tancats en cenacles, i fora, fam de pa i de saviesa, vides humanes que son santes perquè vénen de Déu, tractades com a simples coses, com a nombres d'una estadística. Comprenc i comparteixo aquesta impaciència, que m'impulsa a mirar Crist, que continua invitant-nos a que posem en pràctica el manament nou de l'amor”*.

Guardar i conrear la terra té que veure amb la nostra responsabilitat sobre la contaminació, el reciclatge de les escombraries quan es produeixen milions de tones de residus per any, molts d'ells no biodegradables. *“La terra, la nostra casa, sembla convertir-se cada vegada més en un immens dipòsit de porqueria”* (n.21). Dirà que *“moltes vegades es prenen mesures només quan s'ha produït efectes irreversibles per a la salut de les persones”*. Aquests problemes estan lligats a la cultura del rebuig.

Guardar i conrear la terra té que veure també amb l'atenció al clima com a bé comú de tothom i per a tothom. *“Hi ha un consens científic molt consistent que indica que ens trobem davant un preocupant escalfament del sistema climàtic... Els efectes que té sobre el cicle del carboni crea un cercle viciós que agreuja encara més la situació i arribarà a*

afectar la disponibilitat dels recursos imprescindibles com l'aigua potable, l'energia i la producció agrícola de les zones més càlides i provocarà l'extinció de part de la biodiversitat del planeta" (n.22).

Guardar i conrear la terra té que veure amb la manera de fer-ho, amb l'amor, la solidaritat i el sentit de justícia que s'hi posa. I *“la injustícia no afecta sols els individus, sinó països sencers, i obliga a pensar en una ètica de les relacions internacionals. Hi ha un veritable deute ecològic entre el Nord i el Sud, relacionat amb desequilibris comercials amb conseqüències en l'àmbit ecològic, com també en l'ús desproporcionat dels recursos naturals dut a terme històricament en alguns països en les seves exportacions" (n.51). “El deute extern dels països pobres s'ha convertit en un instrument de control, però no passa el mateix amb el deute ecològic" (n.52)*

Podríem seguir esgranant amb detall tota la situació que planteja la responsabilitat que Déu ens atorga a l'hora de guardar i conrear la terra. Però, **anem al que ens demana d'específic Jesús avui, quan ens veu dins la barca de la nostra Església i enmig del mar de la societat i en realitat no arribem a pescar res.** Senzillament **ens demana un canvi d'estratègia:** pescar no a la nostra manera sinó a la seva, sabent que *“no hem rebut un esperit d'esclaus que ens faci tornar a caure en el temor, sinó l'Esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abba, Pare!» Així l'Esperit mateix s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu”*. Aquest és el secret, el que farà que llençant les xarxes a la manera de Jesús ens trobem amb una pesca abundant.

Llavors, fer cas de Jesús que ens diu: **“Tireu mar endins i caleu les**

xarxes". El nostre reconeixement de no saber-ho fer, quan ens creiem tant especialistes en els nostres oficis, ens haurà de fer dir com Pere amb tota humilitat: "***Aparta't de mi, Senyor, que sóc un pecador!***". Així ens obrirem a l'Evangelí de la Creació, sabrem anar a l'arrel humana de la crisi ecològica, aprendrem a conrear i a custodiar la terra amb els valors de l'Evangelí i deixarem un món millor de com l'hem trobar i també hem construït. El **Papa Francesc** ens diu: "*Per què no aturar-nos i pensar-ho?*". Serà necessari acudir al diàleg entre ciència i religió, entre vida humana i evangelí, com també "*acudir a les diverses riqueses culturals dels pobles, a l'art i a la poesia, a la vida interior i a l'espiritualitat*" (cf. n.62-63). Més encara, fem-ho des de la joia de la nostra fe. Així ho diu el **Papa Francesc**: "*Si el sol fet de ser humans mou les persones a tenir cura de l'ambient del qual en formen part (a*

conrear i guardar la terra), els cristians, en particular, descobrim que la nostra tasca dins la creació, com també els nostres deures amb la natura i el Creador, formen part de la nostra fe" (n.64). I aquesta és la fe que celebrem i que volem anunciar amb la coherència de la nostra vida cristians, de paraula i amb fets de vida que ho confirmin. ***“Així veuran las vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel”.***

(Homilia facilitada per Mons. Taltavull, pronunciada en la Festa de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer a l'Església de Montalegre, el 26 de juny de 2015.)